

Petras buvo nebejaunas žvejys, vedęs, Galilėjos jūros, t. y. Genezareto ežero, žvejų artelės, kaip sakytume šiandien, vyresnysis Betsaidoje; tikriausiai jis buvo Jono Krikštytojo mokinys, kaip brolis Andriejus ir jo draugai. Po Jono Krikštytojo mirties Jėzus pamato juos su broliu Andriejumi metančius tinklą į ežerą ir pakviečia: „Eikite paskui mane! Aš padarysiu jus žmonių žvejais" (Mk 1, 17). Petro gyvenime būta ir entuziazmo, ir abejonių - kaip tada, kai ežere šėlstant audrai bėgo per vandenį pas Jėzų, bet suabejojo ir būtų nuskendęs, jeigu Jėzus nebūtų ištiesęs jam rankos; jis kitų apaštalų vardu klausinėja Jėzų, bet tik jis vienas duoda Jėzui atsakymą, pakuždėtą Šventosios Dvasios: „Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus", - ir gauna gyvenimo užduotį: „Tu esi uola; ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės. Tau duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus suriša ir danguje, ir ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje". Šiais žodžiais pabrėžiamas Petro pirmenybiškumas, kurį prisikėlęs Jėzus patvirtino (plg. Jn 21,15-17); jie sudaro ir ikonografinės temos pagrindą: Petras su raktais vaizduojamas kaip dangaus vartų sargas.

Kaip ir kiti apaštalai, išskyrus Joną, jis buvo atstu nuo kryžiaus ir netgi nuo kapo vietos, ir tik moterims pranešus, kad kūno kape nebėra, su jaunu mokiniu nuskubėjo pažiūrėti; jis pirmas įžengė į kapą, jam Jėzus liepė ganyti jo kaimenę, jam Jėzus pranašavo kankinio mirtį ir kvietė sekti paskui jį (Jn 21, 15-23). Jis pirmas Jėzaus mirtį ir Prisikėlimą pripažino kaip Šventojo Rašto išsipildymą (Apd 1, 16) ir pasiūlė išsirinkti dvyliktąjį apaštalą; Petras pirmas kalbėjo Jeruzalėje susirinkusiems žmonėms per Sekmines (Apd 2, 14-36).

.....

Petras buvo nebejaunas žvejys, vedęs, Galilėjos jūros, t. y. Genezareto ežero, žvejų artelės, kaip sakytume šiandien, vyresnysis Betsaidoje; tikriausiai jis buvo Jono Krikštytojo mokinys, kaip brolis Andriejus ir jo draugai. Po Jono Krikštytojo mirties Jėzus pamato juos su broliu Andriejumi metančius tinklą į ežerą ir pakviečia: „Eikite paskui mane! Aš padarysiu jus žmonių žvejais" (Mk 1, 17). Petro gyvenime būta ir entuziazmo, ir abejonių - kaip tada, kai ežere šėlstant audrai bėgo per vandenį pas Jėzų, bet suabejojo ir būtų nuskendęs, jeigu Jėzus nebūtų ištiesęs jam rankos; jis kitų apaštalų vardu klausinėja Jėzų, bet tik jis vienas duoda Jėzui atsakymą, pakuždėtą Šventosios Dvasios: „Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus", - ir gauna gyvenimo užduotį: „Tu esi uola; ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės. Tau duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus suriša ir danguje, ir ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje". Šiais žodžiais pabrėžiamas Petro pirmenybiškumas, kurį prisikėlęs Jėzus patvirtino (plg. Jn 21,15-17); jie sudaro ir ikonografinės temos pagrindą: Petras su raktais vaizduojamas kaip dangaus vartų sargas.

Kaip ir kiti apaštalai, išskyrus Joną, jis buvo atstu nuo kryžiaus ir netgi nuo kapo vietos, ir tik moterims pranešus, kad kūno kape nebėra, su jaunu mokiniu nuskubėjo pažiūrėti; jis pirmas įžengė į kapą, jam Jėzus liepė ganyti jo kaimenę, jam Jėzus pranašavo kankinio mirtį ir kvietė sekti paskui jį (Jn 21, 15-23). Jis pirmas Jėzaus mirtį ir Prisikėlimą pripažino kaip Šventojo Rašto išsipildymą (Apd 1, 16) ir pasiūlė išsirinkti dvyliktąjį apaštalą; Petras pirmas kalbėjo Jeruzalėje susirinkusiems žmonėms per Sekmines (Apd 2, 14-36).